

[Keld Andersen]

de forslag, som har nået at komme ind i dette overbureaukratiserede maskineri herinde, er også nået frem til boligministeren, men ministeren bekræfter altså her, at han end ikke har haft lyst til at læse disse forslag, for så ville han ikke kunne have sagt noget sådant.

Så vil jeg gerne sige noget til hr. Kaj Poulsen, der fortsat er bitter over, hvad der skete i foråret på boligområdet herinde. Jeg forstår sådan set godt hr. Kaj Poulsen, at han ikke vil driste sig til at takke venstre, de konservative og fremskridtspartiet for, at man hjalp regeringen med at få stoppet dette uoverskuelige og uigennemtænkte forslag om byfornyelse, der var fremme i foråret, men hr. Kaj Poulsen burde vide, at det er i direkte modstrid med de faktiske kendsgerninger, når man beskylder os for dermed at have været med til at øge ledigheden inden for byggesektoren. Hvis hr. Kaj Poulsen ville læse det forslag, hans parti var forslagsstillere til, ville han vide, at alene hele udarbejdelsen af byfornyelsesplanerne i kommunerne og hele den godkendelsesprocedure, man dermed skulle i gang med, ville forhindre, at der umiddelbart – og dermed mener jeg de første år – var kommet én eneste bygningshåndværker mere i arbejde. Derfor tjener det alene politiske formål at fortsætte denne bitterhed. Nej, man skulle i stedet have lyttet til, hvad disse tre partier sluttede debatten med i foråret, nemlig at opfordre ministeren til i løbet af sommeren at indlede forhandlinger om at komme i gang på det område, som alle havde ytret en positiv vilje over for, men man satte sig i stedet for hen i sin småfornermetthed. Efter at partiets leder havde fremstillet til lejligheden udtrykket de forenede obstruktionspartier, ønskede man ikke længere at tale med os. Derfor er det uden hold i virkeligheden, hvad hr. Kaj Poulsen her postulerer.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Naturligvis er det ikke uden hold i virkeligheden, når jeg siger, at obstruktionen af byfornyelsesloven har stoppet mange arbejdspladser. Byfornyelsesloven er indrettet på en sådan måde, at man kan køre direkte over på byfornyelsesloven fra saneringsloven, og i virksomhederne kunne man have plan-

lagt en overgang til udvidelse af aktiviteterne løbende, således at byfornyelsesloven allerede på nuværende tidspunkt havde haft sin virkning på beskæftigelsen. Sådan er loven indrettet, og det ved hr. Keld Andersen udmærket godt.

Kjørulff-Schmidt (FP):

Når man betragter tingene en lille smule i perspektiv – det ved jeg ikke om man gør, når man er boligminister, for på den post er omsætningshastigheden jo så stor, men jeg vil dog tro, at måske den nuværende boligminister betragter tingene noget i perspektiv, og det gør i hvert tilfælde boligudvalgets medlemmer, og det gør naturligvis også embedsmændene – men når man gør det og tænker tilbage til de store boligpolitiske debatter, vi havde her i tinget i 1975, hvor man meget nøje drøftede målsætningen for byggeriet, er det egentlig fantastisk at se på, hvordan man totalt fik uret i sine forudsigelser, hvordan regeringen og de daværende forligspartier totalt fik uret i praktisk talt enhver forudsigelse om virkningerne af de lovkomplekser, der på det tidspunkt blev truffet beslutning om. Mange af tingets medlemmer kan huske debatten dengang om målsætningen på de 40.000 boliger. Nu stod det fast, nu var det sikret, at man nu i en lang årrække frem ville have et byggeri på 40.000 boliger om året, deraf 8.000 almennyttige boliger. Mange vil også huske, at fremskridtspartiet dengang sagde: ja men det holder ikke, I kan ikke fastlægge en sådan målsætning og være sikre på, at den holder. De, der kan huske debatten, eller de, der slår op i Folketingstidende på spalterne omkring 1600 i Folketingstidende 1974–75, anden samling, vil kunne se, hvordan fremskridtspartiet blev udsat for en meget sønderlemmende og hård kritik, fordi vi satte spørgsmålstegn ved, om disse målsætninger nu holdt nogen vegne. Forligspartierne påstod, at styringen var sikret, beskæftigelsen var sikret, og at disse tal holdt, for de var analyseret nøje igennem, så dem kunne man regne med, og enhver kritik blev fejlet af bordet.

O.k., forligspartierne skifter, kombinationerne af partierne skifter, boligministrene skifter, målsætningerne skifter, men det, der står fast, er, at fremskridtspartiet dengang havde ret i sin analyse af situationen og ud-